

REBECCA
EDGREN ▶ ALDÉN

PUNAINEN
ELOKUU

DOCENDO

PUNAINEN ELOKUU

REBECCA EDGREN ALDÉN:

Mustat purjeet (2022, suom. 2023)

Punainen elokuva (2023, suom. 2024)

REBECCA
EDGREN ▶ ALDÉN

PUNAINEN ELOKUU

Meripelastajat-sarjan toinen osa

Ruotsin kielestä suomentanut Jänis Louhivuori

DOCENDO

Ruotsinkielinen alkuperäisteos:

Röd augustimåne

© Rebecka Edgren Aldén 2023, by Agreement with Grand Agency

Suomenkielinen laitos:

© Docendo, 2024

www.docendo.fi

Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Suomennos: Jänis Louhivuori

Sitaatti s. 85 Tove Janssonin kirjasta *Kuka lohduttaisi Nyttiä*, suom. Kirsi Kunnas.

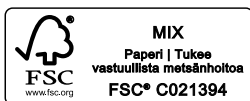
Kannen kuvat: Unplash: Zoltan Tasi, Yu Kato, AGL Fotos, Johannes Plenio

Kansi: Tilla Larkiala / Taittopalvelu Yliveto Oy

Graafinen suunnittelu ja taitto: Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-382-972-5

Painettu EU:ssa

Elämäni purjehtijamiehille,
miehelleni Björnille ja isälleni Andersille

Prologi

ANNIKA SEISOO AHTERISSA tähystämässä Nämndöfjärdenille. Simon navigoi hänen edessään, ja Nadia ohjaa vakaasti aaltojen halki heidän venettään *Rescue Ceciliaa*. Hänen tumma, paksu poninhäntänsä heilahtelee, ja Annika huitoo ärtyneenä sivuun omaa tukkaansa, joka piiskaa hänen kasvojaan. Hänen täytyy taas pian varata aika ja käydä leikkauttamassa hiukset lyhyiksi. Mutta älä ajattele sitä nyt, vaan keskity tehtävään, hän kehottaa itseään.

Äsken tulleen hälytyksen tiedot olivat niukat. Purjeveneellä liikkeellä ollut pariskunta kertoi nähneensä rannassa jotakin liikkumatonta. Vesi oli ollut liian matalaa, jotta he olisivat päässeet lähemmäs, joten he olivat hälyttäneet meripelastajat apuun.

He ohittavat tuhkanharmaan saaren merenselän ulkoreunalla. Puiden oksat muistuttavat pikemminkin luurangon sormia kuin eläviä organismeja. Yksinäinen musta lintu tuijottaa heitä ja levittelee suuria siipiään. Annika vilkaisee Simonia ja näkee, miten tämä pudistaa päätään. Luonto kuolee siellä, minne ilmestyy merimetsoja. Hän hytisee, vaikka sää ei ole erityisen kylmä.

Ilmassa on jotain pahaenteistä. Kuin maailma pidättäisi henkeään ennen myrskyä. Annika vetää vetoketjun hitaasti ylös asti niin, että tuulitakin kaulus peittää hänen kaulansa. Hän lämmittelee toista kättään punaisten pelastusliivien sisällä.

Hänen vatsassaan tuntuu humahdus, kun Nadia jiiiraa jyrkästi tyyrpuuriin ja vene kallistuu. He jättävät merenselän taakseen ja purjehtivat Örsundetin halki. Salmessa heidän edessään avautuu Skepparviken, josta pariskunta soitti heille. Sinne pääsee autollakin, mutta nopein reitti on vesitse.

Annika näkee jo kaukaa mytyn vedenrajassa. Huoli paisuu hänen rinnassaan, kun hän siirtyy veneen keulaan ja kurkottaa kaulaansa nähdäkseen paremmin. Hän siristää silmiään, mutta hänen toivonsa hiipuu sitä enemmän, mitä lähemmäs he pääsevät. Meri näyttää elävämmältä kuin rannassa makaava ihminen.

”Hei siellä!” hän huutaa empivästi muttei saa vastausta.

Simon tulee hänen viereensä keulakannelle. Hänellä ei vaikuta olevan kylmä, vaikka hänellä on pelkät sortsit ja t-paita pelastusliivien alla. Hänen silmänsä kapenevat silmälasien takana, kun hän tarkastelee liikkumatonta hahmoa.

Nadia ajaa hitaasti niin lähelle rantaa kuin pystyy. Annika loikkaa veneestä, ja Simon seuraa aivan hänen kannoillaan. Märkyys tunkeutuu sisään lenkkareihin, ja Annika värähtää. Vesi ulottuu nilkkoihin, ja hän liukastuu keltaisen ja pörröisen meriheinän peittämällä märillä kivillä, mutta saa tasapainonsa takaisin viime hetkellä. Hän lähestyy ihmistä rannalla ja kuulee ylempänä vartiossa seisovien mäntyjen huminan. Kuulostaa melkein siltä kuin ne kuiskisivat jotakin. Puiden keskellä nököttää vaatimaton kesämökki, jonka puinen pinta on kulunut ja harmaanruskea. Sen takana vilkkuu vuodenaikaan nähden

odottamattoman vihreä nurmikko, ja vielä kauempana kohoaa iso talo. Annika juoksee hahmoa kohti ja haistaa ummehtuneen hajun. Hän vilkaisee toiseen suuntaan rannalla, jonne meri on sylkenyt tahmeita merilevärykkiöitä.

Se on nainen, Annika käsittää päästessään lähemmäs. Nainen makaa mahallaan, pää aivan vedenrajassa. Pari pitkää hiusuortuvaa huljuu vedessä, kun aallot huuhtelevat rantaa rytmikkäästi. Osa hiuksista on värjäytynyt tummanruskeaksi. Kivet pään ympärillä ovat punaruskeiden tahrojen laikuttamat. Näyttää melkein siltä kuin nainen olisi aikeissa huuhdella sampoota hiuksistaan.

Annika tuntee vastahakoisuutta mutta pakottaa itsensä kyykistymään naisen viereen. Hän etsii kaulasta pulssia ja palauttaa mieleensä, mitä täytyy tehdä. Iho on viileä ja hieman nihkeä. Elämän poissaolo tuntuu voimakkaana, mutta hän kumartuu silti lähemmäs kuulostelemaan hengityksen ääniä. Hän vetää tahtomattaan sisäänsä pesemättömien hiusten ja märän villatakin lemua, mutta myös jotakin muuta. Se ei ole hikeä vaan jotain pistävää, jota hän ei osaa heti määritellä. Ruumis haisee siltä kuin se olisi marinoitu tärpätissä. Annika muistaa taidekurssit, joilla hän kävi iltaisin opiskellessaan tiedotusoppia yliopistossa. Haju saa hänet muistamaan heidän eksentrisen, alkoholisoituneen kuvataiteen opettajansa. Lemu tunkeutuu sieraimiin, ja oksennus pyrkii suuhun. Hän kavahtaa taaksepäin.

Simon laskeutuu maahan ruumiin toiselle puolelle ja osoitautuu paljon toimintakykyisemmäksi. Annika suoristautuu kiitollisena, kun Simon kieräyttää naisen selälleen ja ryhtyy elvyttämään tätä. Simon kohottaa naisen leukaa, taivuttaa päätä taaksepäin, laskee kämmenensä tämän rinnalle ja painaa. Annika nieleskelee, kun Simon painelee rintaa säännöllisessä

tahdissa. Nadia ilmoittaa VHF-puhelimella soittaneensa hätäkeskukseen. Simon jatkaa elvytystä, vaikka nainen ei osoita elonmerkkejä. Simonin hengitys muuttuu huohottavaksi. Annikaa hävettää oma reaktionsa ja naisen synnyttämä iljetyksen tunne.

Simon alkaa hengästyä. Hän puhalttaa ilmaa naisen keuhkoihin ja painaa sitten poskensa naisen suulle. Hän pudistaa päätään ja katsoo Annikaa silmät surullisina.

”Luulen, ettei mitään ole tehtävissä.”

Kun he odottavat poliiseja ja ambulanssia, Annika välttää katso-
masta kuolleeseen naiseen. Ahdistus kasvaa silti hänen sisäl-
lään, kun minuutit kuluvat. Eivätkö ne jo pian tule?

Lopulta poliisivene kiittää vesien halki heitä kohti. Mitä jos
siellä on Jens? Annikan sydän alkaa pamppailla kiivaammin.
Ehkä Jens on unohtanut ehdottaneensa hänelle treffejä tai tul-
lut katumapäälle. Annika ei tiedä, kumpi olisi pahempaa.

Hänen suutaan kuivaa, kun hän näkee, että siellä on kuin
onkin Jens, joka astelee kivien yli turvallisen ja vahvan näköi-
senä, pitkänä ja leveäharteisena siniharmaassa univormus-
saan. Hunajanvaalea parta ja vaaleat silmät tekevät Jensistä
kiltin näköisen, hän muistuttaa vähän nallekarhua. Annikan
vatsassa lepattaa. Jensillä on mukanaan uusi kollega, jota
Annika ei ole nähnyt aiemmin. Tämä on lyhyempi ja tumma-
tukkainen. Molemmat miehet näyttävät vakavilta. Jens nyökäyt-
tää Annikalle päätään. Mikään hänen käytöksessään ei paljasta,
että he ovat olleet yhteydessä yksityisasioiden kautta. Annika ryhdistäy-
tyy. Hän tahtoo näyttää Jensille, että osaa käyttäytyä vähintään

yhtä ammattimaisesti.

”Ambulanssi on tulossa”, Simon sanoo ja katsoo Jensiä ja Annikaa. Katse kestää vain mikrosekunnin, mutta Annika ehtii nähdä kysymyksen katseen takana. Simon oli mukana, kun Jens soitti hänelle ja pyysi häntä treffeille, ja ihmettelee nyt varmaan, miten heillä sujui. ”He saapuvat minä hetkenä hyvänsä”, Simon lisää. ”On valitettavasti liian myöhäistä.”

”Onko teillä tietoa, kuka hän on?” Jens kysyy. Hän kyykistyy naisen viereen ja tarkastelee huolellisesti tämän veristä otsaa. Hänkin toteaa pian, ettei nainen ole enää autettavissa.

”Ei ole”, Simon sanoo. ”Mutta tuolla ylempänä on talo.” Hän osoittaa metsää, jossa ruskea mökki lepää havupuiden varjossa.

Jens määrää kollegansa jäämään naisen luo ja lähtee itse mökkiä kohti. Annika pinkaisee hetken mielifohteesta perään. Jens havahtuu nähdessään hänen seuraavan mukana.

”Merkkillistä, että me tapaamme aina näin dramaattisissa merkeissä”, Jens kuiskaa, aivan kuin heillä olisi tuhansia muunlaisia tilaisuuksia törmätä toisiinsa. Jännitys alkaa haihtua. Annika hymyilee Jensin tuikkiville silmille mutta pakottaa itsensä siten vakavaksi. Tilanne on kaikkea muuta kuin hauska. Ja he kumpikin ovat täällä työtehtävissä.

He saapuvat mökille, jonka puupinnassa näkyvät kirveen karkeat jäljet. Katonharjan alusta on täynnä hämähäkinseittejä. Mökistä on jonkin verran matkaa rantaan, ja Annika ihmettelee, miksi sen omistaja on jättänyt puut kasvamaan. Paikka on varjoisa ja viileä. Kesämökkien omistajilla on yleensä tapana kaataa tontiltaan puita päästääkseen sinne auringonpaiseen, mutta täällä on toisin. Jykevän puuoven edessä on kaksi porrasaskelmaa. Jens kapuaa ne ylös, koputtaa oveen ja huutaa ”huhuu”. Annika hengittää äänettömästi, mutta talosta ei

kuulu hisahdustakaan. Jens silmäilee mökkiä ja vetää suoja-käsineet pussista univormun takin sisätaskusta. Puettuaan ne käsiinsä hän painaa varovasti kahvaa. Ovi avautuu narahtaen. Annika seuraa aivan Jensin kannoilla ja näkee sisälle mökkiin. Hän silmäilee surkeaa näkyä. Talo on täynnä rojua ja kellastuneita sanomalehtiä pursuavia paperikasseja. Keittiön työtaso on tulvillaan tiskiä ja pulloja. Ulos tulvahtaa tunkkainen lemahdus ja pari kärpystä.

Ylempää metsästä kuuluu sireenien ääntä. Sitten autonovi pamahtaa. Hiljaisia ääniä, askelia kuivilla oksilla ja kävyillä.

”Parasta, ettemme mene sisälle. Tämähän voi olla rikospaikka”, Jens sanoo ja peruuttaa ulos.

Puiden välissä näkyy kaksi ensihoitajaa. Jens tervehtii heitä ja osoittaa rannalle.

”Hän on tuolla alhaalla.”

Ensihoitajat kiirehtivät heidän ohitseensa. Jens ja Annika seuraavat perässä mutta pysähtyvät, kun joku huutaa:

”Äiti!”

Nuori nainen juoksee paikalle. Hänen vaaleat hiuksensa ovat huolimattomalla sykeröllä ja meikkaamattomat silmänsä ovat pelosta laajentuneet. Jens kiirehtii naisen luo ja vangitsee tämän toisella kädellään.

”Onko se äiti?” nainen kysyy. Hänen äänensä vapisee ja katseensa pälyilee sinne tänne. Jalat yrittävät jatkaa liikettä, mutta Jens pitää häntä lujasti otteessaan. Nainen näyttää Jensin sylissä pieneltä linnulta, joka on joutunut ison karhun saaliiksi.

”Ei mennä sinne nyt, annetaan ambulanssiväen hoitaa ensin hommansa”, Jens sanoo rauhallisesti.

Kun Annika tarkastelee naista lähemmin, hän käsittää, että

tässä on jotain tuttua.

”Onko hän kuollut? Kertokaa. Minä tiedän, että hän on kuollut.”
Naisen sanat katkeavat nyyhkytyksiin, ja hän puhkeaa itkuun.

Jens vetää hänet lähemmäs ja kietoo käsivartensa hänen ympärilleen.

”Tilanne ei näytä hyvältä”, Jens vastaa rehellisesti. ”Mikä sinun nimesi on?”

Jokin naisen äänessä... Minä tunnen hänet, Annika ajattelee. Hän melkein kuulee, kun rattaat raksuttavat hänen aivoissaan etsiessään oikeaa muistikorttia. Kuva sukeltaa esiin. Joku kääntyy ja ojentaa hänelle jotakin pöydän yli. Seinä naisen takana on likaisenvalkoinen, ja matalilla kirjoituspöydillä lepää näyttöruutujen rivistö. Sitten palaset loksahtavat, ja kuva kirkastuu.

”Felicia?” hän sanoo, ja nainen säpsähtää. Hän työntyy pois Jensin luota ja kääntyy tuijottamaan Annikaa.

”Mitä? Kuka...”

”Tunnetteko te toisenne?” Jens kysyy hämmentyneenä ja katsoo vuoroin Annikaa ja naista.

Ei, Annika ei tunne tätä naista eikä tiedä tästä juuri muuta kuin nimen. Felicia. Mutta he näkevät toisensa useita kertoja viikossa. Työpaikalla.

Nainen katsoo häntä tutkivasti. ”Sinä olet töissä... toimituksessa?”

Annika nyökkää innokkaasti.

”Kyllä. Eikö sinun nimesi olekin Felicia ja olet IT-tuki *Kvällstidningenissä?*”

Felicia nyökäyttää päätään. Räpyttelee silmiään.

”Mitä sinä täällä teet?” Sitten hän havahtuu ja vilkaisee Jensiä.
”Äiti? Miten hänen laitansa on?”

Annika astahtaa häntä kohti ja laskee kätensä hänen laihalle

käsivarrelleen. Felician iho on kananlihalla hänen sormiensa alla.

”Olen meripelastaja, siis silloin kun olen vapaalla. Minä ja kollegani Simon”, hän sanoo ja osoittaa rannalle, ”löysimme äitisi tuolta. Olen pahoillani. En tiedä, miten paha tilanne on, mutta Jens tässä on oikeassa. Annetaan ensihoitajien hoitaa ensin työnsä.”

Jens vaikuttaa jo toenneen yllätyksestä, että Felicia ja Annika ovat töissä samalla työpaikalla.

”Miksi luulet, että äitisi on kuollut?” hän kysyy.

Felicia tarttuu Annikan käsivarteen ja vetää sitä lähemmäs kuin haluaisi tuntea lämpimän ihon. Annika kietoo kätensä hänen ympärilleen ja tuntee, miten hän tärisee.

”Hän soitti minulle aiemmin”, Felicia sanoo ja vilkaisee kuvitteellista kelloa paljaassa ranteessaan. ”Mitähän siitä nyt on? Ehkä vajaat kaksi tuntia. Hän oli sekaisin, siis aivan pihalla. Hän höpisi kummallisia asioita ennen kuin puhelu katkesi. Yritin soittaa useita kertoja takaisin, mutta kun hän ei vastannut, soitin ystävälleni, sain häneltä auton lainaksi ja lähdin ajamaan tänne.”

”Onko tämä sinun äitisi kesämökki?”

Felicia nyökkää. Hänen kasvonsa vääristyvät.

”On. Hän ei ole... voinut hyvin viime aikoina.”

”Mikä on sinun koko nimesi?”

”Felicia Vaino”, nainen sanoo. ”Ole kiltti ja päästä minut äidin luo.”

”Mikä on äitisi nimi?”

”Laura Vaino”, Felicia sanoo kuiskaten kuin nimen lausumien ääneen olisi vaarallista.

”Kurkistin sisälle mökkiin. Oletko käynyt siellä vähään aikaan?” Jens kysyy.

Felicia pudistaa päätään ja vavahtaa. Annika silittää

rauhhoittavasti hänen selkäänsä.

”Ei, en ole käynyt mökillä tänä kesänä tai en oikeastaan moneen vuoteen, mutta minä ja siskoni vietimme täällä paljon aikaa kesäisin, kun olimme lapsia. Rakastimme tätä paikkaa. Niihin aikoihin.” Hän vilkaisee Annikaa nopeasti. ”Äiti on...” Felicia huokaisee. ”Hän juo liikaa. Mutta me puhumme puhelimessa aina välillä.”

Jensin hiljaisuus saa hänet jatkamaan puhumista.

”Huolestuin, kun hän soitti minulle. Hän oli kännissä. Ja vihainen. Hän puhui ihan hulluja asioita ja pelkäsin, että hän...”

”Mitä sinä pelkäsit?”

”Että jotakin tapahtuisi. Että hän tekisi pahaan itselleen.”

Kyynelät alkavat valua uudestaan, ja hengitys muuttuu katkonaiseksi. Annika ottaa lujemman otteen Felician olkapäistä, kannattelee tätä. Felicia yrittää koota itsensä ja katsoo Jensiä avuttomana. Tyttöparka. Pelkkä ajatus oman äitiinsä menettämisestä tällä tavalla saa Annikan vatsan kouristelemaan. Vaikka hän ei pidä juuri tällä haavaa kovin paljon yhteyttä äitiinsä, tuntuu kamalalta ajatella, että tämä kuolee joskus. Hän muistaa veren naisen harmaissa hiuksissa. Kalpeat jalat rantakivillä.

”Mitä kummallista hän sitten sanoi?” Jens kysyy.

”Hän sanoi, etten ole hänen tyttärensä.”

10 päivää myöhemmin

PÄIVÄ 1: ELOKUUN 9.

Charlotte

”ULOS! HÄIVY TÄÄLTÄ!”

Hampuksen huuto soi korvissani, kun Fredrik vetää minut pois huoneesta. Raajani ovat kuin tahmeaa pihkaa ja juutun ovensuuhun katsomaan teinipoikaani, joka makaa sängyssä peittoon kääriytyneenä kuin toukka. Hänen kasvonsa ovat punaiset ja kätensä nyrkissä. Mistä tuo kaikki raivo on peräisin? Fredrik pamauttaa oven kiinni edestäni, ja kuulen Hampuksen ulvonnan seinän läpi vaimeampana, mutta sisälläni se kaikuu aivan yhtä kovana. Pettymys jyskyttää ohimoissani. Olen kelvoton äiti.

”Nyt lähdetään. Et pysty tekemään täällä enempää”, Fredrik sanoo.

Hänen leukansa on kireä ja kyynärvarsiensa suonet pullistelevat. Hänen suunsa ympärillä on se tietty kova ilme, joka saa osan ylähuulesta katoamaan.

”Mutta hän on surullinen. Meidän täytyy...”, minä yritän.

”Meidän ei täydy yhtään mitään”, Fredrik keskeyttää. ”Hän rauhoittuu kyllä.”

Hän työntää minut määrätietoisesti eteensä ja kohti eteistä. Melkein kompastun yhteen valmiiksi pakatuista Ikean kasseista

eteisen lattialla. Niiden vieressä on pari muovikassillista ruokaa, kaksi hanaviinipakkausta, rullalle kääritty viltti ja kahdet pelastusliivit. Nieveskelen nieleskelemistäni, kunnes kurkkuani kuivaa. Emmehän me nyt kai voi lähteä purjehtimaan? Katson Fredrikiä, joka tarttuu kahteen Ikea-kassiin.

”Lähdetään”, hän sanoo suu kireänä viivana.

Käännyn ympäri ja astahdan kohti olohuonetta. Vilma seisoo keittiön ovensuussa. Hän näyttää niin kovin isolta, melkein aikuiselta. Hän on aikuinen, muistutan itselleni. Hänhän täytti keväällä kahdeksantoista vuotta. Hampus on kohta kuudentoista, mutta tuntuu kuin heidän välillään olisi paljon enemmän vuosia. Vilma kallistaa päätään kohdatessaan katseeni. Hänen silmissään on myötätuntoa.

”Kaikki järjestyy, äiti.”

Sanat ovat kuin venttiili, alan räpytellä silmiäni.

”Eikä, äiti”, hän sanoo, ja nyt hänenkin suunsa ympärillä on tyytymätön juonne. Samanlainen kuin Fredrikillä. Katseeni harhailee, mutta tytär näkee suoraan lävitseni ja paljastaa heikot kohtani. Vihaan tunnetta, jonka hän synnyttää minussa. Kuin olisin menettänyt otteeni. Samalla se on totta. Kaikki mikä liittyy Hampukseen tekee minusta horjuvan ja nakertaa uskotavuuttani vanhempana. Vilma säälii minua, ja se on melkein pahempaa kuin raivo.

Pyyhkäisen otsaani ja käännyn ruokaa täynnä olevia muovikasseja kohti. Siirryn vastahakoisin askelin ulko-ovelle. Fredrik nykäisee sen auki edessäni, ja sisään tulvahtaa viileä tuuli, joka tuo syksyn mieleen. Hytisen tahtomattani.

”Tuletko sinä?”

”Tullaan, tullaan”, sanon ja vilkaisen farkkujani ja sinistä neulepuseroani. Ihan kuin jotain puuttuisi. Ai niin, tuulenpitävä

Vanhojen salaisuuksien paino vetää syviin vesiin

Meripelastajat Annika ja Simon löytävät kuolleen naisen vedenrajasta kivikkoiselta rannalta kaukana Värmdössä. Tapaus näyttää onnettomuudelta, mutta kun naisen tytär ilmestyy paikalle, käy ilmi, että äiti on soittanut vain muutama tunti aikaisemmin ja paljastanut kauhean totuuden.

Charlotte ja Fredrik ovat kamppailleet pitkään avioliitossaan ja perheessään, erityisesti nuorimman poikansa vuoksi, joka ei ole voinut hyvin. Nyt he lähtevät purjehtimaan loman viimeisinä päivinä, vain he kaksi, löytääkseen tien takaisin toistensa luo, jos mahdollista.

Mutta purjehdusmatkan tunnelma muuttuu dramaattisesti, kun he tapaavat ystäväryhmän menneisyydestä ja hyvin varjellut pimeät salaisuudet tulevat pintaan.

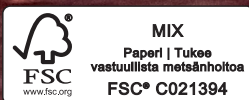
”Hermostava ja jännittävä romaani, jonka alati kiihtyvä tahti johtaa henkeäsalpaavaan loppuun.”

– Ingalill Mosander, Aftonbladet

Rebekka Edgren Aldén on ruotsalainen toimittaja ja kirjailija, joka on aiemmin julkaissut neljä psykologista trilleriä. *Punainen elokuva* jatkaa *Meripelastajat*-jännityssarjaa, jonka aloitusosan *Mustat purjeet* Lotta Olsson nimesi *Dagens Nyheterissä* yhdeksi vuoden 2022 parhaista rikosromaneista. *Meripelastajat*-sarja on saanut innoituksensa kirjailijan yli 30 vuotta kestäneestä veneilyharrastuksesta. Hänellä on kesämökki Turun saaristossa, ja hän on innokas purjehtija.

84.2

Kansi: Tilla Larkiala/
Taittopalvelu Yliveto Oy
www.docendo.fi

ISBN 978-952-382-972-5

